

Frendica.online

Ako zaziremo od pasa, jesmo li loši ljudi?

IZDVOJEN ČLANAK

14 KOLOVOZA, 2024

Ako zaziremo od pasa, jesmo li loši ljudi? „Ne mogu ih više smisliti“, rekla mi je jedna žena pošto je skoro pala pred auto kad ju je iz svoga dvorišta iznenadnim lavežom zaskočio ogromni pas. „Zbog ovih ljudi koji ovako puštaju svoje ljubimce bojim se ići nogostupom. Mrzim džukele i gotovo! Inače kad ih ugledam, nastojim ih zaobići u širokom luku pa sam mirna“.

Dakako, vlasnici pasa, pa čak i poznavatelji pseće psihologije reći će da je takva reakcija odraz vlastite odgovornosti, dakle da je problem u toj ženi. Ona bi naime trebala znati pristupiti psu, pravilno odreagirati, ne pokazivati bilo kakvu odbojnost i strah...

„Tko ne voli životinje...”

Opće je prihvaćena sintagma „Pas je čovjekov najbolji prijatelj”. Isto tako kruži krilatica „Tko ne voli životinje ne voli ni ljude”.

No pitanje je mogu li baš svi prijateljevati s nekim drukčijim bićima. S druge strane, u dubini duše vjerojatno oni ne mrze ta bića, ali jednostavno ne osjećaju nikakvu potrebu da se prepuste emocijama i nježnostima prema njima. Pogotovo ako se takav odnos stvori nakon neugodnih iskustava – ako te pas napadne, ako ti u blizini uneređuje ulicu ili ako si jednostavno alergičan na njegove dlake i sl. Uostalom, zašto ne bismo prihvatili da mnogi ljudi ne osjećaju istu vrstu povezanosti sa psima kao što je kod ljubitelja pasa?

Ako dakle zaziremo od nekih životinja, recimo pasa, jesmo li zato loši ljudi? S druge strane može se postaviti pitanje, ako zaziremo od nekih ljudi, npr. od terorista, jesmo li također loši ljudi? I kao što se katkada strah dolazi od ljudi, zašto zanemariti to da strah izazivaju i psi. Za to ima i naziv – kinofobija. Najčešće nastaje zbog negativnog iskustva u vezi sa psom: jurnjava, ujedanje i slično. Kod djece pak taj strah može nastati jednostavno od susreta s velikim psom ili od toga što su čuli od starijih.

Stručnjaci kažu da puno toga ovisi i o genetskim predispozicijama za odnos prema svim fobijama, odnosno o temperamentu i osjetljivosti čovjeka. Kao što postoje razne fobije, strah od zatvorenog prostora, od visine i mraka, zašto ignorirati i ne uvažavati strah od susreta s četveronošcima?

Korijen straha iz djetinjstva

Ako je netko imao negativno ili traumatično iskustvo sa psom, to dovodi do snažnih reakcija straha pri svakom sljedećem susretu sa psima. Imamo li obzira prema tim ljudima? Osobito ako imamo u vidu to da u posljednje vrijeme psima štošta postaje dostupno, od pristupa restoranima i kafićima do javnog prijevoza. Gotovo da nema mjesta gdje psi ne smiju zalaziti.

Oni koji psima nisu bili izloženi tijekom djetinjstva osjećaju se nesigurno i uplašeno u njihovoj blizini. Osobito ako ste taj strah pokupili od roditeljskog primjera ili pak utjecajem medija koji prenose incidente s opasnim pasminama. Premda, kada su pitanju mediji, u njih često nailazimo i pretjerano veličanje psećih prava i važnost dobrog odnosa prema njima. Ako niste skloni prihvatiti takve stavove ili ne daj Bože slučajno zlostavite ili zanemarite životinju, tada ste izloženi javnoj medijskoj osudi.

Nerijetko se one koji bježe od pasa smatra u najmanju ruku čudacima. No ima i tolerantnijih stavova i nastojanja da se „čudake“ pokuša preodgojiti – da nauče prevladati strah od pasa. Na primjer da se nešto sazna o ponašanju i govoru tijela pasa kako biste razumjeli čitati njihove signale.

Da se postupno približavate mirnim i prijateljskim psima i steknete pozitivna iskustva... I na koncu savjetuje se ako treba i **kognitivno-bihevioralna terapija** kako biste se pozabavili

strahom i njime upravljali. Ili pomozite si sami: vježbajte tehnike opuštanja poput dubokog disanja, meditacije ili opuštanja mišića kako biste kontrolirali tjeskobu u blizini pasa.

Nije na odmet podsjetiti na to da Azil za pse u zagrebačkom Dumovcu ima programe za približavanje psima odmalena. Riječ je o radionicama za djecu, gdje se susreću s edukacijskim psom Sisi. Sisi je uvijek strpljiva s djecom i pomaže im da razviju suosjećanje i pravilan pristup životinjama.

Ljudska i ne-ljudska bića

A odrasli svijet možda je već otišao predaleko nametanjem „ispravnog pristupa“ prema životinjama. Na primjer, kada se postavlja pitanje je li životinja privatna svojina njezina vlasnika, nije li to pomalo kontroverzno? Smije li vlasnik svoju životinju tretirati kao roba, da mu služi u njegovim svakodnevnim potrebama, na primjer za lov, zabavu i sl.?

U jednom znanstvenom radu pod nazivom **Moralnost čovjeka prema životinjama u modernom društvu** analizira se odnos ljudskih i ne ljudskih bića. Odnos prema životinji uspoređuje se s nekadašnjim tretiranjem crnačkih robova. Prvenstveno se misli na eksploatiranje i stvaranje patnje. Taj znanstveni rad odgovara na vječno pitanje imaju li životinje samosvijest, osjećaj boli ili ljubav prema svojim mladima.

Odgovor je pozitivan i stoga se zaključuje kako si ljudska bića ne bi smjela davati za pravo određivati samosvijest ili svijest drugih ne ljudskih bića!

Ako se dakle etički standardi podižu za krave i svinje, kako ne bi i za ljubimce koji vam veselo zamašu repićem... I koji nas navodno vole.
No kako ženu s početka ovog članka uvjeriti da uzvrat ljubav džukeli koja ju je na smrt preplašila!?

Ovaj članak objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.

Izvor: frendica.online

Photo: pixabay